

jeno, da jo tako poceni odnesem. Začelo se je pripravljati k dežju, treskalo je in grmelo, da sem samo čakala, kdaj se bo ulilo. In res ni trajalo dolgo, ko sem si morala poiskati drugo zavetje. Našla sem sicer večjo skalo, ki me je varovala pred dežjem, zato pa sem morala ležati zvita v klobčič in čisto pri miru. Na tako noč nisem bila pripravljena. Čeprav sem navlekla nase vso zalogo, ki sem jo imela, me je stresalo od mraza, da se nisem in nisem mogla umiriti. Nekoliko mi je pomagal avtogeni trening, na spanec pa nisem mogla niti pomisliti. Zato pa sem se lahko primerjala z zaporniki, ko sem ležala ujeta v mrazu in dežju na golih tleh. Čeprav je bila izkušnja le kratkotrajna, je bila dovolj doživeta.

Brezpuno počasi je minevala noč in vsaka

minuta je bila dolga kot ura, te pa so se po polžje pomikale naprej. Po sedmih neskončno dolgih urah se je toliko zdanilo, da sem vsaj malo lahko razločevala, kje sem — in presenečeno ugotovila, kako blizu doma sem prenočila. Ko bi to le slutila!

Kaj lahko rečem na vse to?

Da je bila to zaslužena kazen in sploh ne naključje? Da je bila izkušnja posledica zavestnega iskanja težav?

Velikokrat sem se že izgubila, ko sem iskala svoje poti, bližnjice in brezpotja ter tako izzivala nevarnosti, vendar se je na koncu vedno srečno končalo, tudi zato, ker sem bila odvisna le od sebe in svoje iznajdljivosti ter odgovorna le zase in sebi. Kakorkoli že, te noči zlepa ne bom pozabila.

VARIACIJE NA TEMO O ZGODNJEM VSTAJANJU

RANA URA – ZLATA URA

PETER ČIŽMEK

Iz Dolomitov sem se vračal domov z avtostopom po precej nenavadnih poteh. Naključje me je vodilo po najmanj prometnih cestah, ki bi si jih lahko izbral. Ali pa morda to ni bilo le naključje?! Vozil sem se v avtomobilih, katerih vozniki so mi pač prvi ustavili in pri tem poskušal vsako etapo izkoristiti do konca, da je le šla proti domu. Pot me je peljala čez Karnijo (Carnia) in Trbiž (Tarvisio) in ob enajstih zvečer sem prekoračil jugoslovansko mejo pri Ratečah.

Zakaj? Morda zato, ker sem hotel čimprej spet videti naše gore. Dolomitov sem bil že do grla sit. V Dolomitih je sicer čudovita skala za plezanje, toda — nekaj jim manjka. Doma nisem imel kaj početi. Če bi hotel domov v Koper, bi potoval prek Trsta in bi danes že spal v topli postelji. Tako pa sem noč prespal pod nadstreškom stavbe ob izteku skakalnic v Plnici. Tja sem se umaknil že pozno ponoči (ali zgodaj zjutraj), ker me je izpod nekega kozolca pri Ratečah pregnala eskadrilja komarjev iz Zelencev, močvirnega izvira Save.

Toda ali nismo doma tam, kjer se počutimo srečne? Srečen sem tu, ko se sončim pod steno Male Mojstrovke, kamor sem v hladnih jutranjih urah prišel iz Tamarja po poti čez Sleme. Zadovoljen sem, ko poslušam trapasto blejanje ovac na zelenih pobočjih in opazujem prijatelja, ki sestopata z Mojstrovke po Hanzovi poti. Niso samo gore, ni samo prazno, golo kamenje tisto, kar nas vleče k sebi. Je tudi narava, so tudi ljudje, je tudi živ-

ljenje v gorah. Nekaj od vsega tega — in še nekaj več...

Z Vršiča me Moko z avtom zapelje do Mojstrane. Ko si nakupim nekaj hrane za improvizirano kosilo in pred trgovino urejam nahrbtnik, se s kolesom pripelje mimo Brane.

»Spet ti! Greš v Vrata?«

»Ja, grem pogledat, če bom koga srečal.«

»Za plezat?«

»Rad bi. Morda Ljubljansko, ali pa Zajedo spominov v Stenarju.«

»Bi šel Čopa z mano?«

Potem me povabi domov, kjer njegova mama pripravlja pravo kosilo.

AVGUST 1981

Še isti večer sva skupaj v Vratih, kjer dobiva prostor na pogradih skupnih ležišč v Aljaževem domu. Naslednje jutro me Brane zbudi že ob štirih in zelo nerad se vdam tej stari, dobri hribovski navadi, da iz Doma odideva še pred svitom. Prva svetloba prebujajočega se dne naju ujame pod Steno. Skalaško smer pozna oba, zato se z vrvjo varujeva le v prvih, težjih raztežajih; nato se razveževa in brez varovanja drug ob drugem plezava dalje po razčlenjenih pečinah do Gorenjskega turnca. Kar razganja naju od navdušenja in čeprav prvič plezava skupaj, sva zelo hitra. Globoko v sebi kuham malce nejevolje nad Branetom, ker se mu je zgodaj zjutraj tako zelo mudilo. Mirno bi lahko še poležala kakšno urico ali dve. Branetu se pozna, da je vaje hribov, meni pa tudi, čeprav sem imel včasih bolj slabo mnenje o sebi. Na Gorenjskem turncu si privoščiva zajtrk.

Zdaj pa zares! Spet se naveževa in tu je že tista prečnica, ki privede na osrednji raz Centralnega triglavskega stebra, ki je dobil ime po legendarnem Čopovem vzponu v letu po drugi svetovni vojni. Stojščice si urediva pri klinu, ki sem ga pustil v skali prejšnji mesec, ko sva Čopov steber plezala z Jožetom. Takrat ga nisem mogel izbiti in še vedno trmasto tiči v špranji. Znamke »Lost Arrow« je — in res je kot izgubljena puščica. Pustiva ga, saj je tu več kot koristen. Kmalu je spodnji, lažji del stebra za nama. V veliki votlini, kjer se začena težavno plezanje, prevzamem vodstvo naveze, ker smer že poznam. Rezervno streme pustim Branetu, sam pa poskušam plezati prosto. V prvem previsu še gre, tudi v drugem, nato pa si moram pomagati s potegom za klin. Plezanje v Dolomitih mi je izpilo več moči, kot sem mislil.

Kar naenkrat se število klinov pomnoži, tako da jih je že preveč. Za varovanje vpnem vrv le v vsakega tretjega in kmalu sem na stojšču, čeprav se petdesetmeterska vrv še ni iztekla. Naslednjega odstavka se dobro spomnim še od prejšnjic: tu naju je z Jožetom ujela tema in z njo dež. Raztežaj podaljšam mimo običajnega stojšča, ker si s petdesetimi metri vrvi lahko dovolim, da dva krajša raztežaja združim v enega dolgega. To se bo poznalo tudi pri hitrosti, saj se ponavadi največ časa izgubi prav pri prevezovanju na stojščih. Znajdem se v zajedi pod previsom, kjer sva z Jožetom vedrila. Danes je vreme kar v redu, toda — slika Škratičine skupine na oni strani Vrat migota v sopari. Brane pravi, da bo nevihta. Najbrž bo res.

Pri votlini sva, kjer sva z Jožetom takrat bivakirala. Naslednji dan sva skozi meglo izplezala na vrh stebra, kjer naju je pozdravilo toplo sonce. Takrat sem bil rahlo razočaran nad to tolikanj opevano smerjo. Plezanje samo je bilo res fantastično, toda nič ni bilo s tistim veličastnim občutkom izpostavljenosti, o katerem so pripovedovali toliko grozljivega. Skozi meglo sva lahko slutila le svojo najbližjo okolico. Zato nisem imel občutka, da plezam smer, ki nekaj pomeni v naši alpinistični zgodovini. Morda tudi zato ne, ker sva jo z Jožetom uporabila le kot »dodatek« k Helbi; Čopov steber se namreč začena šele sredi ogromne Triglavske severne stene, kjer se Helba, smer novejšega datuma, že konča, in sva ga plezala le kot logično težavno nadaljevanje smeri v spodnjem delu Stene. Morda sva hotela preveč. Jože se je kakšen teden pred tem vrnil iz Bohinjske Bele, kjer je služil vojaški rok, jaz pa sem bil praktično še brez izkušenj v tako velikih stenah, kot je Triglavka. Kljub temu je vse dobro minilo; zame je bilo celo zabavno, saj sva se za moj prvi bivak v odprti steni

res dobro oskrbela. Take smeri, kot je Čopov steber, zaslužijo, da jih večkrat ponovimo. Danes sem spet tu, kot sem si obljubil prejšnji mesec. Zato tudi nisem veliko cincal, ko mi je Brane v Mojstrani predlagal svojo misel.

Sicer pa mislim: dokler smo mladi, ne smemo ponavljati že znanih stvari, ampak iskati nove. K starim se bomo vrnili, ko za nove ne bo več priložnosti. Toda vseeno rad po večkrat plezam smeri, ki so name naredile vtis. Ni nujno, da so težke, kot je to na primer Čopov steber. Enako sodim o Bavarski smeri, prav tako v Steni, ki pa je za dve stopnji lažja. Take smeri se splača ponavljati, ker je vsakokrat drugače: zaradi razmer v steni, zaradi družbe v njej, zaradi trenutnega razpoloženja. Privlačijo me smeri, ki so pokrajinsko zanimive. Po njih se lahko po mili volji potepaš in vsakič odkriješ kaj novega.

Že ob desetih dopoldne stojiva na vrhu Centralnega stebra. Vidi se nama, da sva vstala zgodaj in sva nato plezala zelo hitro. V steni sva se sporazumevala brez večjih zapletov in tokrat je bilo prvzaprav prvič, da sem nekoga kot prvi v navezi vodil čez težko smer. Brane pravi, da še nikoli ni plezal takšnih težavnosti, vendar mu je kljub temu šlo kar dobro, čeprav ni vaje plezanja s stremeni in se mu je na takih mestih zatikalo.

Sestopava po poti čez Plemenice, nad nama pa se že zbirajo težki, črni oblaki. Torej je imel Brane prav, ko je prej že od daleč slutil nevihto. Ko za seboj pustiva vrh Sfinge, začne treskati v greben in in Plemenice postanejo Plamenice. Tokrat moram biti Branetu hvaležen, da me je tako zgodaj zvabil iz postelje. Kako bi bilo, če bi bila zdajle še v steni!

Oba veva za nerodno mesto na poti čez Plemenice, kjer pomotoma zaideš po shojeni stezici v Zadnjo Trento, pa točnega kraja ne poznavata. Kmalu se mi zazdi, da ne greva prav, ker pa oblaki besno streljajo za nama, z glavo stisnjeno med ramena pohlevno sledim Branetu. Pozneje, ko se je elektrika iz oblakov že sprostila, v dežju prečiva po skrotju nazaj do zavarovane poti. Ko po njej doseževa Luknjo, tudi preneha deževati.

PETEK, 13. MAJA 1983

Spet se preganjam po Šancah. Obokani zid mi je v ljubljanski pomladi postal poglavitna zabava ob prostem času, ki pa ga je med mojim načinom študija že kar preveč. Na Šancah ne plezam toliko zaradi treninga kot zaradi prijateljev, ki jih tu srečujem med tednom. Ne upoštevam, da smo danes trinajstega v mesecu in da je še petek povrh, ko se z Lidijo zmeniva za plezanje v Koglu.

Igi preizkuša »titanke« (zatiče T oblike) na drugem oboku. Ko hočem prikazati »zabijanje klina«, se dvignem v stremenih in si sprostim roke, v tem trenutku pa mi spodnese noge, ki so zašle v praznino pod obokom. Dva metra nižje udarim s hrbtom ob tla, še prej pa padec ublažim z zapestji, ko se ujamem na roke. Obležim in si ne upam premakniti. Vsi prestrašeno skočijo k meni, ko pa se počasi poberem, se naokrog razleže krohoh. Prav mi je, zakaj pa sem tako važen! Le tega ne vem, če bova jutri z Lidijo lahko šla plezat, ker zaradi bolečin komaj pregibam zapestja. Lidija samo skomigne z rameni.

V soboto zjutraj seveda zamudim prvi avtobus, na katerem sva bila zmenjena, pa me Honza k sreči še čaka.

»Saj sem vedela, da boš zaspal!«

Do Kamniške Bistrice prideva zaradi prestopanja na drug avtobus v Kamniku že precej pozno in šele popoldne prisopihava čez Trato do Gamsovega skreta. Tu mi Lidija s krep povojem trdno preveže zapestja, da bi me med plezanjem manj bolela. Sicer pa lahko premikam roke le kot robot. Petek trinajstega mi jo je resnično zagodel.

»Srakarco« (smer Češnovar — Srakar) preplezava dokaj hitro, čeprav se drug pred drugim trudiva z urejanjem stojišč in z opravičevanjem, kadar ni vse v najlepšem redu. Kar zabavno se mi zdi, ko imava tak »rešpekt« drug pred drugim. Zvečer razgrneva spalnici vreči pod velikim obokom Koglove stene in nabereva suhe veje rušnja za skromen ogenjček. Sama sva, čeprav je sobota in lepo vreme, ko se ponavadi pod Koglom zbere več plezalcev.

Jutro. Svetloba sonca se spušča po pobočju in odkriva senčno črto noči čez Trato navzdol. Pod Koglom je lepo, ker te vzbuja sonce, ko vzhaja. V tem poznopomladanskem času pa sonce vstaja že zelo zgodaj, zato z Lidijo še malce poleživa in čakava na pravi dan.

»Čivko, ti imaš pa slabe navade! Kadar sem s teboj v hribih, se kar pripravim, da bova pozno vstopila v steno. V Vratih sva takrat vstala šele ob desetih, ker se ti prej ni dalo. In takrat je bila še zima, ja, pozimi pa bi zaradi kratkega dne in razmer morala vstati še bolj zgodaj. Franček bi sedaj imel za seboj že tri smeri.«

Sicer pa: v gore hodimo zaradi užitka, mar ne? In kako moreš uživati, če se ves dan preganjaš z uro po stenah kot črna živina, zaspíš zvečer kot ubit in zjutraj nadaljuješ tam, kjer si včeraj končal! Vidiš samó steno in vrh in čutiš pljuča, ki ti jih razganja od napora, in čutiš krče, ki te zvečer grabijo v mišicah. Po svoje ti to daje nekakšen svojevrsten občutek opravljenega težkega dela, toda da bi

samo zaradi teh po svoji vrednosti nekoristnih dejanj hodil v gore?

Ne, hvala!

In tako utrujenim mišicam dodajam romantiko in se grem romantiko in ljubim sebe in ljudi okoli sebe. In živim!

Minila so leta. V teh letih sem si z izkušnjami pridobil sposobnost pravilnega ocenjevanja časa, potrebnega za posamezne ture. Leta še vedno minevajo, pravijo pa, da človek z leti postaja pametnejši. Pri meni kaj takega očitno ne bo držalo.

Med predavanji za plezalno šolo začetnikom pridigamo o zgodnjem vstajanju in pravočasnem vstopanju v stene, sam pa se tega ne držim. Toda ali nismo prav instruktorji poklicani za to, da s svojim ravnanjem dajemo zgled drugim? Pri meni je to šlo tako daleč, da je Brane, ki me je včasih zbujal ob štirih zjutraj, razumel moj (slab) zgled preveč dobesedno in danes rad malce polenari v zgodnjih jutranjih urah. Saj je vse v redu, če pri tem veš, da steno zmoreš varno preplezati v dovolj kratkem času, da se ti pri tem nikamor ne mudi. In Brane se danes dobro zaveda, česa je sposoben in česa ne.

Kaj pa, če misliš, da si v gorah lahko hiter, pa tega ne moreš več?

JULIJ 1986

Končno spet v gorah! Vso pomlad sem se pridno pripravil s plezalnimi vajami v Črnikalski steni in si pri tem utrjeval telo in mišice, ki so mi precej zakrneli zaradi »hranjenja« z infuzijo po lanskoletni neumni nesreči v italijanskih Dolomiti. Prejšnjo nedeljo sem spet, kot nekoč, kot prvi v navezi preplezal najlažjo smer na Stolp. Strah me je bilo, zelo me je bilo strah, čeprav tega nisem hotel pokazati. Če ne bi bilo strahu, bi ne bilo veselja, ko strah pustiš za seboj. Od spodaj me je opazoval Fulvij; med tednom mi je na srečanju plezalcev našega odseka predlagal, naj bi šel z njimi plezat v Tamar. No, zdaj smo tu. Pozni smo, čeprav smo od doma šli zgodaj. Postanki na avtocesti, v Ljubljani in na Jesenicah so pač prinesli svoje. Ura gre že proti pol dne, ko se s Fulvijem naveževa pod vstopom Herlec — Kočevarjeve smeri v Šitah. To je ena od lažjih smeri v tem planiškem zidu, kljub temu pa ni prav nič nedolžna. Je pa edina od starejših smeri v Šitah, ki je še ne poznam.

Fulvij začne in povsem se prepustim njegovemu vodstvu, saj se počutim kot začetnik, ko prvič po nesreči pred enim letom spet iščem oprimke in stope v pravi steni. Tik za menoj začne plezati Sandi, ki je z Borutom v navezi za nama. Dogovorili smo se, da bosta, kolikor bo le mogoče, ves čas poskusila plezati tesno

za nama in pri tem pazila na vsak moj gib. Z menoj si res ne smejo dovoliti nobene neprevidnosti, ker imam zaradi nesreče še vedno precej moten občutek za ravnotežje, pa tudi telo je še šibko. Vendar v spodnjem, težjem delu stene plezam zelo varno, čeprav počasi.

V območju velikega kotla sredi stene je smer veliko lažja. Kljub temu s Fulvijem ostaneva navezana in se dosledno varujeva. Malce sem kar otožen, če pomislim, kako bi nekoč v takem lahkem svetu preprosto »zdrvel« navzgor, zdaj pa tega ne morem več. Čas pa neusmiljeno mineva. Šele pozno popoldne stojimo pod zadnjim težavnim mestom smeri. Zopni kamin mi ne dela večjih težav, saj se v takih razčlembah že od prej kar dobro znajdem.

Na vrhu stene na zunaj ne kažemo posebnega veselja nad opravljenim vzponom, čeprav ga vsak izmed nas v sebi globoko čuti. Že zdavnaj smo vsi prerasli puberteto, tako po življenjski starosti kot tudi po izkušnjah v alpinizmu. Stisnemo si roke, čeprav nam je v očeh videti, da bi najraje kričali. Sonce visi še dobro ped nad Kotovo špico, torej imamo dneva še dovolj, da do teme lahko sestopimo v dolino. Kako dobro, da smo pred dvema tednoma premaknili kazalce ure na poletni čas! Vsaj tako je videti...

Začenja se zadnji del današnje ture, ki sem se ga najbolj bal. Ni me bilo strah plezanja v steni, kjer lahko uporabljáš opore tudi za roke; strah me je bilo se-

Izleti, ture, trekingi

Komisija za mednarodno sodelovanje pri Planinski zvezi Slovenije je tudi za letošnje leto pripravila smučarske in planinske izlete v tujino. Sestavila je tak program, da bodo ture zanimive in da bodo pritegnile pozornost.

Letošnje leto bo komisija organizirala pet smučarskih izletov:

- 18. februarja na lokalno smučišče Reisseck na Koroškem z zanimivim pristopom;
- 25. februarja že tradicionalni smučarski izlet na Dobrač;

- 11. marca na razgledno smučišče Goldeck nad Spittalom;

- 8. aprila se bodo udeleženci tega izleta smučali na ledeniku Flattach, kjer je urejeno to novo zimsko in poletno smučarsko središče;

- 13. in 14. maja bo dvodnevni turno-smučarski izlet v osrčje Visokih Tur, na Grossvenediger.

Komisija je pripravila štiri planinske izlete v tuje gore:

- od 1. do 4. julija vzpon na drugi najvišji vrh Evrope Monte Roso, ki je name-

njen izurjenim planincem in turnim smučarjem;

- 22. julija na tritisočak v Poti prijateljsiva Hafner, ki je lahko dostopen in namenjen predvsem tistim, ki obiskujejo to pot;

- 19. in 20. avgusta na zeledenel vrh zahodno od Trenta Adamello, ki bo za marsikoga pomenil spoznavanje novih italijanskih gora;

- 23. septembra turo na Hochalm spitze z vrhom, ki ga vidimo z vrhov Julijcev in Karavank; s to turo bo komisija končala letošnjo sezono izletov.

Natančno je že znano, da bo od 22. do 31. aprila treking po Maroku. Udeleženci se bodo povzpeli na najvišji vrh Atlasa, poleg tega pa bodo obiskali tudi nekatere maroške turistične kraje.

Komisija pripravlja tudi trekinga v Peru in Mehiko; prvi bo junija, drugi novembra letos. Namenjena bosta planincem in drugim, ki jih zanimajo vzponi na andske in mehiške vrhove in se hočejo seznaniti s kulturami Južne in Srednje Amerike.

Vse podrobnosti o naštetih izletih, turah in trekingih je mogoče zvedeti na Planinski zvezi Slovenije, telefon (061) 312 553 in 315 493.

Lanskoletna tura na Marmolado v organizaciji Komisije

Foto: Joco Balant

stopa, navadne hoje po dveh nogah nazaj v dolino.

Pri običajni hoji se takoj pokažejo moje motnje z ravnotežjem, ki jim svoje pridá še utrujenost zaradi šestih ur plezanja čez steno. Ker se je polagoma že precej zmračilo, s Fulvijem predlagava Borutu in Sandiju, naj čim hitreje sama sestopita v Tamar, midva pa bova v temi s pomočjo baterijskih svetilk že našla pravo pot. Nato se vse bolj temni, ko s Fulvijem sama slediva poti in markacijam ob njej. Na Jalovski škrbini si morava prižgati svetilke, nato pa me naveže na vrh in me varuje, ko previdno iščem stope od jeklenicah in klinih zavarovane poti proti ozebniku. Po dolgem tipanju s svetlima tipalnicama iz svetilk na glavi po skalah se končno pretipava do snega v ozebniku. Sneg! Tega sem se najbolj bal: sestopanja po Jalovčevem kuloarju, čeprav ga je tu že skoraj konec. Za nameček je sneg zadnje zime v tem zgodnjem poletju še precej zbit in trd, tako da na njem nemarno drsi. Ostanava navezana in Fulvij me varuje, ko v gosti temi z oklom zim-

skega kladiva kopljem stopinje pod seboj, nato previdno stopam vanje — in znova in znova... Po štiridesetih metrih takega zamudnega dela je vrvi konec in za stojišče si pripravim célo ploščad. Kar smešno se mi zdi, ko v takih razmerah, primernih že za bolj veščé planince, plezam tako kot v strmi ledni steni. Še bolj »smešno« pa je, ker Fulvij tam, kjer sem se jaz mučil skoraj celo uro, pridrsa do mene v pičlih nekaj minutah. Pred nekaj leti sem mu jaz držal lekcijo o hoji po strmeh snegu in ledu, zdaj pa jih mora on meni. Vsake stvari je nekje konec; tako se tudi Jalovčev ozebnik izteče in spet stopiva na suha tla, kjer ujameva stezico markirane poti v Tamar.

Pozno ponoči (oziroma že ob treh zjutraj) se končno lahko zadelava z odejami na skupnih ležiščih Doma v Tamarju, ko se najbolj navdušeni planinci že pripravljajo na odhod.

Rana ura je pač zlata ura, kot nam je znano že iz starega slovenskega pregovora.

Z ONGRČKI NA KRIŠKIH PODIH

NEUBRANLJIVI POLETNI IZZIV

ALEKSANDER ČIČEROV

Nedelja je! Lep dan se nam obeta, ko se zbiramo pred našim Mercatorjem. Še Silva in Vinko iz Domžal se nam pridružita in pripravljani smo na odhod. Med potjo proti Gorenjski poberejo še Tinco in Jelo, nato pa urno do Jelena po Katjo, Nejca in Maco. Vendar nismo računali, da se dame ne bodo držale dogovorjene ure, zato nabiramo zamudo. Mimo se pripelje tudi Rudi, nam zaželi prijetne počitnice in obljubi, da nas obiše.

Zaman čakamo v Kranjski Gori Marjanovo ekipo. Odločimo se, da gremo na Vršič, ker je mogoče Marjan že odhitel naprej in nas ni opazil, ko smo pojili železne konjičke; a tudi na Vršiču ga ni. V Zadnjici pa čaka mladi Kravanja.

Zapeljemo se v dolino in krepko nam pretrese kosti, ko na Logu zavijemo na levo in se po makadamski cesti dvigamo v Zadnjico. Kmalu je z nami tudi Marjan.

POT DO KRIŠKEGA JEZERA

Za zamudo je kriva nesreča. V Kranjski gori ga je doletela prijetna dolžnost, da je z zadnjim koncem avtomobila ustavil tovarišico, ki je peljala za njim. Poškodbe so očitne. Upamo, da mu to ne bo pokvarilo dopusta, saj ni bil pri tem sam prav nič kriv.

Počasi si optamo nahrbtnike in po široki stezi prisopihamo do spodnje postaje tovarne žičnice. Ko ravno odložimo tovor na tla, pridrvi mladi Kravanja, požene žičnico in naša prtljaga začne romati navzgor. Tudi mi se odpravljamo. Počasi, da se ne bi preveč segreli, nabiramo vijugasto pot in prvič počivamo ob strugi Belega potoka. Na desni se iz zelenja strmo dviga Šplevta in nad njo Pihavc, na levi pa se v silnem skoku spuščajo k nam grebeni trentarskih gora Planje, Kanceljnov in drugih. Potok prijetno šumi in hoja skozi gozd ni naporna. Kmalu so pred nami melišča. Sonce je že močno ogrelo skale, strmina je huda in počitki vse daljši. Sicer pa: saj smo na dopustu in se nam prav nič ne mudi! Kljub temu je ekipa pridna: kmalu zavijemo proti studenčku in nato stopimo še k spodnjemu Kriškemu jezeru. Tako lepo je, da vsega naenkrat ne moreš dojeti!

Le počasi gre od jezera do Pogačnikovega doma. Pa saj ni čudno! Vse polno planik je ob poti in paziti je treba, da ne stopiš na to žametno blazinico.

Na pragu Pogačnikovega doma smo spet navdušeni nad lepoto. Dom stoji na hrbtu, ki mu pravijo Griva. Okrog in okrog — razen proti Trenti — ga obdaja mogočen zid gorá. Prehodili jih bomo — tudi Betka, ki je, čeprav počasi, a vendar vztrajno hodila do kočé. Še pred kratkim je imela